

Sygn. akt I C 860 /1 5

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kutnie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Wrześciński

Protokolant: prot. sąd. Aleksandra Kotlińska

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2016 roku w Kutnie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) we W.

przeciwko T. B.

o zapłatę 4.226,92 złotych

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 860/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 26 października 2015 r. powód (...) (...) z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego T. B. kwoty 4.226,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód wskazał, że umową cesji przejął od (...) Bank (...) S. A. (poprzednio (...) Bank S.A.) wierzycelność wobec pozwanego z umowy bankowej numer (...) z dnia 1 lipca 2009 r., na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną i mimo precyzyjnie ustalonych w umowie zasad zwrotu pozwany nie wywiązał się z warunków umowy. Powód wskazał, iż zobowiązanie pozwanego na dzień sporządzenia pozwu wynosi 4.226,92 zł, na co składa się kwota 2.274,87 zł jako należność główna oraz kwota 1.952,05 zł tytułem skapitalizowanych odsetek wierzyciela pierwotnego naliczanych zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej oraz odsetek ustawowych naliczanych przez stronę powodową.

/pozew – k. 2-4/

Sąd stwierdził brak podstaw do wydania w przedmiotowej sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, postanowieniem z dnia 12 listopada 2015 r. Sąd skierował sprawę do postępowania zwykłego.

/postanowienie z dnia 12 listopada 2015 r. – k. 23/

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, wskazał, że przedmiotowe roszczenie jest objęte trzyletnim terminem przedawnienia w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej przez powoda. Pozwany wniósł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, wniósł o nieobciążanie pozwanego kosztami procesu.

/pismo procesowe pozwanego z dnia 2 maja 2016 r. – k. 42, e-protokół rozprawy z dnia 27 września 2016 r. – k. 59-60/

W piśmie procesowym z dnia 11 lipca 2016 r. powód wskazał, że zarzut przedawnienia roszczeń podniesiony przez stronę pozwaną jest bezzasadny, gdyż do przerwania biegu przedawnienia doszło wskutek uzyskania klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny, a następnie poprzez wszczęcie oraz umorzenie postępowania egzekucyjnego.

/pismo procesowe powoda z dnia 11 lipca 2016 r. – k. 43-44/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 lipca 2009 r. T. B. zawarł z (...) Bank S.A. we W. umowę pożyczki gotówkowej numer (...), w ramach której bank udzielił kredytobiorcy pożyczki w wysokości 3.299,87 zł z oprocentowaniem stałym w okresie obowiązywania umowy w wysokości 15,50 % w stosunku rocznym. Spłata kredytu miała nastąpić w 36 ratach miesięcznych, płatnych od dnia 1 sierpnia 2009 r. do dnia 1 lipca 2012 r.

/dowód: umowa pożyczki nr (...) – k. 27-30, 45-48/

T. B. zaprzestał terminowej spłaty udzielonej pożyczki, czym naruszył postanowienia umowy, wobec czego umowa pożyczki została wypowiedziana przed upływem wskazanego w umowie okresu.

/bezsporne/

W dniu 7 lutego 2012 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny obejmujący wymagalne należności z umowy nr (...). Następnie w dniu 6 lipca 2012 r. wystąpił do Sądu Rejonowego w Kutnie o nadanie sądowej klauzuli wykonalności. Sąd Rejonowy w Kutnie postanowieniem wydanym w dniu 20 sierpnia 2012 r. w sprawie I Co 1257/12 nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu w dniu 7 lutego 2012 r. Prowadzone z wniosku wierzyciela (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. w oparciu o ten tytuł wykonawczy postępowanie egzekucyjne Km 314/13 zostało przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kutnie – A. M. umorzone w dniu 8 listopada 2013 r. na wniosek wierzyciela na podstawie przepisu art. 825 pkt 1 k.p.c.

/dowód: bankowy tytuł egzekucyjny wystawiony w dniu 7 lutego 2012 r. – k. 31-33, 49-51, k. 3-4 załączonych akt I Co 1257/12 Sądu Rejonowego w Kutnie, wniosek o nadanie klauzuli wykonalności – k. 2 załączonych akt I Co 1257/12 Sądu Rejonowego w Kutnie, postanowienie Sądu Rejonowego w Kutnie z dnia 20 sierpnia 2012 r. wydane w sprawie I Co 1257/12 – k. 34, 52, k. 18-19 załączonych akt I Co 1257/12 Sądu Rejonowego w Kutnie, postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kutnie – A. M. z dnia 8 listopada 2013 r. w sprawie Km 314/13 – k. 35-36, 53-54/

W dniu 27 września 2013 r. pomiędzy (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. została zawarta umowa przelewu wierzytelności, w ramach której bank zdecydował o sprzedaży kupującemu wierzytelności z tytułu należności szczegółowo opisanych w załączniku nr 5, za cenę i na warunkach określonych w umowie, a Fundusz oświadczył, że wierzytelności te nabywa za cenę i na warunkach określonych w umowie.

/dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 27 września 2013 r. – k. 9-12, zawiadomienie o przelewie wierzytelności – k. 37/

Z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 27 września 2013 r. wygenerowano wyciąg, w którym wskazano jako dłużnika T. B., wskazując umowę nr (...), data zawarcia umowy 1 lipca 2009 r., zaś jego zadłużenie obejmowało: kapitał 2.274,87 zł, odsetki 1.462,06 zł, koszty 233,00 zł.

/dowód: wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji – k. 13/

W dniu 14 września 2015 r. skierowano do T. B. informację, że posiada dług w kwocie 4.564,23 zł wynikający z umowy (...) z dnia 1 lipca 2009 r. zawartej z (...) Bank S.A. obecnie (...) Bank (...) S.A. Brak potwierdzenia nadania lub doręczenia tego pisma.

/dowód: pismo z dnia 14 września 2015 r. – k. 14-15/

W dniu 19 października 2015 r. (...) (...) we W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) stwierdzający, że w dniu 27 września 2013 r. (...) (...) z siedzibą we W. nabył od (...) S. A. z siedzibą we W. wierzytelność wobec dłużnika T. B., a zobowiązanie dłużnika wynika z zawartej dnia 1 lipca 2009 r. umowy pożyczki nr (...). W wyciągu tym wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 4.226,92 zł, w tym należność główna w kwocie 2.274,87 zł i odsetki w kwocie 1.952,05 zł.

/dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) – k. 8/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dowodów z dokumentów złożonych przez stronę powodową, które przez pozwanego nie były kwestionowane i w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości, pozwany podniósł jedynie zarzut przedawnienia roszczenia.

Należy jednakże zauważyć, że w ramach żądanej kwoty 4.226,92 zł suma 1.952,05 zł zgodnie ze wskazaniem powoda obejmuje odsetki. Wobec zgłoszonego przez powoda na podstawie przepisu art. 482 § 1 k.c. żądania zapłaty odsetek od zaległych odsetek istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie ma także ustalenie podstawy naliczania odsetek. Tymczasem wskazania powoda w tym zakresie są niejednoznaczne, a dokumenty złożone przez powoda nie pozwalają poczynić jednoznacznym ustaleń w tym przedmiocie. Nie sposób ustalić, od jakich należności, w jaki sposób i za jaki okres zostały wyliczone należności odsetkowe, czy były w ogóle podstawy do ich wyliczenia. Okoliczności te w żadnym razie nie pozwalają na uwzględnienie zgłoszonego roszczenia zapłaty odsetek, w tym odsetek od zaległych odsetek.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie wynika niewątpliwie, iż wierzytelność pierwotnego wierzyciela w dniu sporządzenia umowy o przelew wierzytelności, tj. w dniu 27 września 2013 r., nie była wierzytelnością przedawnioną. Należy jednak zauważyć, iż po zawarciu tej umowy doszło do umorzenia prowadzonego przeciwko T. B. postępowania egzekucyjnego prowadzonego w oparciu o zaopatrzone w klauzulę wykonalności bankowy tytuł egzekucyjny, umorzenie postępowania egzekucyjnego nastąpiło na podstawie przepisu art. 825 pkt 1 k.p.c, co bez wątplenia miało wpływ na bieg terminu przedawnienia.

W piśmie z dnia 14 kwietnia 2016 r. strona powodowa zgłosiła wniosek o przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kutnie – A. M. w sprawie Km 314/13 w postaci wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, zawiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 314/13 oraz postanowienia Komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Należy zauważyć, że strona powodowa złożyła kopię postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kutnie – A. M. z dnia 8 listopada 2013 r. w sprawie Km 314/13, pozwany nie kwestionował złożonych dokumentów. Przeprowadzenie dowodu z tego dokumentu znajdującego się w aktach postępowania egzekucyjnego Km 314/13 należało uznać zatem za zbędne, przywołane przez powoda okoliczności odnośnie prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kutnie – A. M. postępowania egzekucyjnego znajdują dostateczne potwierdzenie we wskazanym dokumencie.

Zgodnie z art. 232 zd. 1 k.p.c. to na stronach spoczywa ciężar prowadzenia postępowania dowodowego dla stwierdzenia faktów, z których strony te wywodzą skutki prawne. Powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego. Nie ulega wątpliwości, iż to na powodzie spoczywał ciężar wykazania występowania wszystkich przesłanek wykazujących istnienie roszczenia pieniężnego i faktyczny zakres tego roszczenia. Nie ulega wątpliwości, iż pełnomocnik powoda w tym zakresie miał możliwość przytoczenia określonych twierdzeń oraz

zgłoszenia stosownych wniosków dowodowych już w pozwie. Oczywistym jest, iż jeżeli strona nie zgłosiła twierdzeń i dowodów w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym, a w sprawie nie występują okoliczności usprawiedliwiające późniejsze ich powołanie, to Sąd obowiązany jest pominąć te twierdzenia i wnioski dowodowe.

Zgodnie z art. 6 § 2 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. Strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 1-3 k.p.c.).

Nie ulega wątpliwości, iż powód jest podmiotem, który zawodowo trudni się ściąganiem wierzytelności, wskazuje na to chociażby treść przedłożonej przez powoda umowy sprzedaży wierzytelności. Powód korzysta z pomocy fachowych pełnomocników i nie jest ograniczony czasowo w odpowiednim i właściwym przygotowaniu, przy uwzględnieniu regulacji art. 207 § 6 k.p.c., treści pozwu, powód winien więc już w pozwie zgłosić wszelkie twierdzenia i dowody, aby nie spowodować zwłoki w rozpoznaniu sprawy. Treść powyższego przepisu, mająca na względzie wymuszenie na stronach realizację zasady koncentracji materiału dowodowego, nie wskazuje na możliwość pominięcia dowodów i twierdzeń przez sąd, ale zobowiązuje sąd do ich pominięcia, o ile oczywiście nie zostaną wykazane okoliczności wymienione w art. 207 § 6 k.p.c. wyłączające ową prekluzję, czyli brak winy lub niespowodowania zwłoki w rozpoznaniu sprawy.

Ponadto trudno sobie wyobrazić, aby to Sąd miał wyřęcać powoda i zwracać się do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kutnie – A. M. w celu uzyskania dokumentów, które powód jako następca pierwotnego wierzyciela mógł uzyskać we własnym zakresie, i to tylko wówczas, jeśli Sąd uzna, iż przedłożone przez powoda dokumenty nie są wystarczające.

Z tych względów Sąd pominął spóźnione dowody zgłoszone przez powoda, a znajdujące się w aktach postępowania egzekucyjnego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego jest zobowiązanie spełnienia świadczenia pieniężnego wynikające z zawartej umowy pożyczki. Jak stanowi przepis art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego pożyczkę określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej ilości. Strony mogą przy tym umownie zastrzec, iż pożyczka ma charakter odpłatny, tzn., iż za korzystanie z kapitału pożyczkobiorca obowiązany jest do zapłaty pożyczkodawcy odsetek w umówionej wysokości.

Poza sporem jest, iż pozwany otrzymał pożyczkę i że nie zwrócił udzielonej mu w ramach pożyczki kwoty pieniędzy. Na skutek umowy o przelew wierzytelności powód nabył przysługującą (...) Bank S.A. (po zmianie (...) Bank (...) S. A.) w stosunku do pozwanego wierzytelność z tytułu zawartej w dniu 1 lipca 2009 r. umowy pożyczki, wierzytelność tę nabył w takim zakresie, w jakim przysługiwała pierwotnemu wierzycielowi. W konsekwencji powód może dochodzić od pozwanego zwrotu należności głównej obejmującej kwotę niespłaconej pożyczki, jak również żądać zapłaty zastrzeżonych w umowie odsetek. Pozwany podniósł jedynie zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (przelew), wraz z

wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510 § 1 k.c.). Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, czyli prawo podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika, aby spełnił świadczenie. Istotne jest to, aby owa wierzytelność istniała, nadto aby cedent miał prawną możliwość nią rozporządzać. Nie ulega wątpliwości, że j (art. rony inaczej postanowiły. rowizji od udzielonego kredytu edytu, z zobowiązania eżeli dłużnik banku będący kredytobiorcą nie dotrzymuje warunków udzielenia kredytu, bank może dokonać przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody tego dłużnika (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2010 r., IV CSK 558/09, Biul.SN 2010, Nr 9).

Z kolei zgodnie z treścią art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Nie ulega więc wątpliwości, iż pozwany jako dłużnik nie kwestionując cesji wierzytelności może wobec roszczenia powoda, który jest nabywcą wierzytelności, podnieść także zarzut przedawnienia.

Nie ulega wątpliwości, iż roszczenie powoda jako roszczenie majątkowe podlega przedawnieniu. Zgodnie z art. 117 § 1 i 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu; po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Skutek przedawnienia następuje po upływie określonego terminu (zob. art. 118 k.c.) i polega na tym, że wprawdzie roszczenie istnieje nadal, ale ten, przeciwko komu ono jest skierowane, może uchylić się od jego zaspokojenia. Osoba, przeciwko której przysługuje roszczenie może zatem bez ujemnych konsekwencji prawnych odmówić podjęcia zachowania, do którego jest zobowiązana. Sam upływ terminu przedawnienia nie wyklucza ani dobrowolnego spełnienia świadczenia przez zobowiązanego, ani wszczęcia procesu przez uprawnionego, ani wydania wyroku zasądzającego, jeżeli pozwany nie powoła się na przedawnienie. Dopiero jeżeli zobowiązany podniesie w procesie zarzut przedawnienia, powództwo musi ulec oddaleniu. Nawet prawomocne oddalenie powództwa ze względu na przedawnienie nie zmienia jednak tego, iż nadal istnieje roszczenie w postaci naturalnej, do którego ma zastosowanie art. 411 pkt 3 k.c. Podniesienie zarzutu przedawnienia w procesie polega na odmowie zaspokojenia dochodzonego pozwem roszczenia z powołaniem się na przedawnienie bez konieczności wskazywania właściwego przepisu ustalającego termin przedawnienia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 r., IV CSK 1/07, niepubl.).

Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118 k.c.).

Nie ulega wątpliwości, iż roszczenie względem pozwanego z umowy pożyczki gotówkowej udzielonej przez bank podlega ogólnemu 3-letniemu terminowi przedawnienia. Udzielenie przez bank pożyczki jest czynnością prawną dokonaną w ramach prowadzonej przez bank działalności gospodarczej.

Umowa pożyczki numer (...) została zawarta przez pozwanego z (...) Bank S.A. we W. w dniu 1 lipca 2009 r., ostateczny termin spłaty kredytu ustalono na 1 lipca 2012 r., po upływie 3 lat roszczenia pożyczkodawcy z tej umowy uległyby przedawnieniu. Jednakże zgodnie z przepisem art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się: przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje; przez wszczęcie mediacji. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo; w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 1 i 2 k.c.).

Nie ulega wątpliwości, iż na skutek podjętych przez pierwotnego wierzyciela czynności w postaci wystąpienia z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu w dniu 7 lutego

2012 r. doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczeń wierzyciela z tytułu łączącej strony umowy pożyczki. Postanowieniem wydanym w dniu 20 sierpnia 2012 r. w sprawie I Co 1257/12 Sąd Rejonowy w Kutnie uwzględnił wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu w dniu 7 lutego 2012 r., przedawnienie rozpoczęło zatem bieg na nowo, termin przedawnienia upłynąłby z dniem 20 sierpnia 2015 r. Jednakże wierzyciel, przedkładając opatrzony klauzulą wykonalności bankowy tytuł egzekucyjny wystawiony w dniu 7 lutego 2012 r., wystąpił z wnioskiem do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kutnie – A. M. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanemu, co ponownie wobec tego wierzyciela skutkowało przerwaniem biegu przedawnienia. Prowadzone w oparciu o ten tytuł wykonawczy przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kutnie – A. M. postępowanie egzekucyjne Km 314/13 zostało umorzone w dniu 8 listopada 2013 r. na wniosek wierzyciela. Toczyło się tylko jedno postępowanie egzekucyjne, pozwany nie zrzekł się zarzutu przedawnienia roszczenia, nie zawierał z powodem żadnej ugody w zakresie roszczeń z umowy pożyczki gotówkowej numer (...).

Bieg przedawnienia przerwany na skutek wszczęcia egzekucji biegnie na nowo od daty prawomocnego umorzenia egzekucji (art. 823 i n. k.p.c.). Umorzenie postępowania egzekucyjnego powoduje uchylenie dokonanych czynności egzekucyjnych, lecz nie pozbawia wierzyciela możliwości wszczęcia ponownej egzekucji, chyba że z innych przyczyn egzekucja jest niedopuszczalna. Umorzenie postępowania nie może naruszać praw osób trzecich (art. 826 k.p.c.). Umorzenie postępowania egzekucyjnego powoduje zatem uchylenie dokonanych zajęć i przywraca stan, jaki istniał przed dokonaniem czynności egzekucyjnych. Oznacza to jednocześnie, że dokonane czynności pozostają w mocy do chwili umorzenia postępowania, a właściwie do momentu uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w wypadkach wskazanych w art. 824 k.p.c. (umorzenie z urzędu) lub art. 825 k.p.c. (umorzenie na wniosek) oraz do momentu upływu terminu, po którym następuje umorzenie z mocy samego prawa (art. 823 k.p.c.).

Należy uznać, że w wypadku umorzenia egzekucji z mocy prawa (art. 823 k.p.c.) poprzedni wniosek nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z takim wnioskiem lub żądaniem wszczęcia egzekucji, a więc także skutku z art. 123 § 1 k.c. w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia. Należy przyjąć, iż również cofnięty przez wierzyciela wniosek egzekucyjny nie wywołuje skutków prawnych związanych z jego wniesieniem, w tym nie przerywa biegu terminu przedawnienia (art. 825 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 i art. 203 § 2 k.p.c.) (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 maja 2010 r., I ACa 100/10, Apel.-W-wa 2011/1/2, LEX 1110230).

W sytuacjach wyraźnie wskazanych przez ustawodawcę czynności nieskuteczne procesowo nie wywołują skutków w zakresie prawa materialnego, odnosi się to m. in. do przepisów art. 130 § 2 zd. 2 k.p.c. dotyczącego zwróconego pozwu, art. 203 § 2 zd. 1 k.p.c. odnoszącego się do cofniętego pozwu oraz art. 182 § 2 k.p.c. dotyczącego umorzenia uprzednio zawieszzonego postępowania. Przepisy o postępowaniu egzekucyjnym nie zawierają normy prawnej, która by wyraźnie wskazywała, jakie skutki w zakresie prawa materialnego, w tym co do biegu przedawnienia, wywołuje bądź nie wywołuje umorzenie egzekucji. Jedynie w myśl art. 826 k.p.c. umorzenie postępowania egzekucyjnego powoduje uchylenie dokonanych czynności egzekucyjnych, lecz nie pozbawia wierzyciela możliwości wszczęcia ponownej egzekucji, chyba że z innych przyczyn egzekucja jest niedopuszczalna. Nie sposób jednak wywieść z tego faktu korzystnego dla powoda wniosku, iż umorzenie egzekucji na wniosek wierzyciela nie niweczy skutku przerwania biegu przedawnienia poprzez wcześniejsze złożenie wniosku egzekucyjnego.

Należy podzielić stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, OSP 2004/11/141, Pr. Spółek 2004/6/59, zgodnie z którym do oceny skutków prawnych wniosku o wszczęcie egzekucji w razie jej umorzenia na podstawie art. 823 k.p.c. stosuje się odpowiednio art. 182 § 2 k.p.c. Tym samym Sąd Najwyższy dopuścił możliwość zastosowania do umorzenia postępowania egzekucyjnego w drodze analogii przepis dotyczący procesu. Umożliwia to przepis art. 13 § 2 k.p.c. Należy z kolei zauważyć, że cofnięcie wniosku egzekucyjnego stanowi wyraźną wolę wierzyciela rezygnacji z prowadzenia egzekucji, podczas gdy bierność wierzyciela skutkująca umorzeniem egzekucji to woła rezygnacji z prowadzenia egzekucji wyrażona per facta concludentia. Skoro zatem umorzenie egzekucji wobec bierności wierzyciela nie przerywa biegu przedawnienia, tym bardziej umorzenie egzekucji na skutek wyraźnego cofnięcia wniosku egzekucyjnego, a więc jednoznacznej rezygnacji z przymusowego ściągnięcia

należności ustalonej w tytule wykonawczym, nie może powodować, że od tej daty przedawnienie zacznie biec na nowo. Wskazuje na to wyraźnie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC 2015 r., nr 12, poz. 137, zgodnie z którym umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela - banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności - niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji. Należy zauważyć, iż uchwała ta została wydana w oparciu o bardzo podobne okoliczności faktyczne.

Nie ulega wątpliwości, iż pomiędzy cofnięciem pozwu i cofnięciem wniosku egzekucyjnego zachodzi podobieństwo. Zarówno złożenie pozwu jak i złożenie wniosku egzekucyjnego przerywa bieg przedawnienia. W obu przypadkach cofnięcia powyższych pism wola podmiotu wszczynającego postępowanie decyduje o jego zakończeniu. Podmiot ten poprzez czynność dyspozytywną rezygnuje z ochrony prawnej. Skoro więc rezultatem tej rezygnacji w przypadku cofnięcia pozwu jest zniweczenie skutków materialnoprawnych związanych z jego wniesieniem w myśl art. 203 § 2 k.p.c., brak jest podstaw jurystycznych do przyjęcia, że takich konsekwencji nie wywołuje analogiczna rezygnacja z dochodzenia wykonania zobowiązania poprzez cofnięcie wniosku egzekucyjnego, zaś zastosowanie powołanego przepisu możliwe jest poprzez normę art. 13 § 2 k.p.c. W przeciwnym razie mogłoby dochodzić do takich sytuacji, że przed upływem terminu przedawnienia wierzyciel występowałby z wnioskiem egzekucyjnym, a następnie po kilku dniach cofałby taki wniosek i w ten sposób jego roszczenie mogłoby nie przedawnić się przez wiele lat. Nie ulega wątpliwości, że wierzyciel powinien przez swoje czynności faktycznie dążyć do wyegzekwowania roszczenia, a nie jedynie pozorować, że podejmuje działania mające na celu egzekucję. Celem wprowadzenia instytucji przedawnienia jest zagwarantowanie bezpieczeństwa obrotu i wprowadzenie stabilizacji stosunków cywilnoprawnych poprzez ograniczenie w czasie możliwości dochodzenia określonych roszczeń.

W przedmiotowej sprawie podstawą umorzenia egzekucji był art. 825 pkt 1 k.p.c., umorzenie egzekucji nastąpiło na skutek biernego stanowiska wierzyciela.

W konsekwencji zastosowanie art. 825 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 2 zd. 1 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c. musi skutkować przyjęciem, że cofnięty przez wierzyciela wniosek egzekucyjny nie wywołał skutków prawnych związanych z jego wniesieniem, a więc także w zakresie przerwy biegu przedawnienia roszczenia wobec pozwanego.

Umorzenie postępowania egzekucyjnego powoduje, że w stosunku do roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym bieg terminu przewidzianego w art. 125 § 1 k.c. rozpoczyna się na nowo. Jednakże w przedmiotowej sprawie nie znajdzie zastosowania regulacja przewidziana w art. 125 k.c., gdyż roszczenie strony powodowej nie zostało stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego. Zawarte w art. 125 § 1 k.c. wyliczenie podstaw wydłużenia terminu przedawnienia jest wyczerpujące, przepis ten nie znajduje zatem zastosowania do roszczeń objętych bankowymi tytułami egzekucyjnymi zaopatrzonymi w sądową klauzulę wykonalności.

W konsekwencji należało przyjąć, iż roszczenia powoda z tytułu umowy pożyczki gotówkowej numer (...) zawartej w dniu 1 lipca 2009 r. przez pozwanego z (...) Bank S. A. we W. uległy przedawnieniu z dniem 20 sierpnia 2015 r., tj. z upływem 3 lat od wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

Przepis art. 1 ust. 4 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1854) uchylił art. 96 - 98 Prawa bankowego, które dawały bankom uprawnienie do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych i po nadaniu klauzuli wykonalności wszczęcia na ich podstawie postępowania egzekucyjnego. Jednakże zgodnie z art. 11 ust. 3 tej ustawy bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczas obowiązujących, zachowuje moc tytułu wykonawczego także po jej wejściu w życie.

Z kolei złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywało bieg przedawnienia stwierdzonego tym tytułem. Z uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 58, wynika, że głównym argumentem za przyjęciem stanowiska, iż złożenie wniosku klauzulowego przerywa bieg przedawnienia było to, że nadanie klauzuli wykonalności

tytułowi egzekucyjnemu jest aktem koniecznym, stanowiącym *conditio sine qua non* do wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Realizacja tego niezbędnego warunku do wszczęcia egzekucji następuje z chwilą uwzględnienia przez sąd wniosku klauzulowego, a tym samym, z tym momentem ustaje zawieszenie biegu przedawnienia spowodowane złożeniem tego wniosku i zaczyna ono biec od nowa. Przesuwanie tego momentu do czasu uprawomocnienia się postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności jest niemożliwe do zaakceptowania z powodu skutków prawnych takiego rozwiązania. Przede wszystkim wierzyciel, uzyskawszy klauzulę wykonalności, nie jest ograniczony terminem do złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji, co sprawia, że mógłby go dowolnie wydłużać, gdyż bez złożenia takiego wniosku i zawiadomienia o tym dłużnika, nie otwiera się dla tego ostatniego termin do złożenia zażalenia na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności (art. 795 § 2 zdanie drugie k.p.c.), a tym samym przynajmniej do upływu terminu do złożenia takiego zażalenia, postanowienie to pozostaje nieprawomocne. Uzależnianie zaś trwania przerwy przedawnienia roszczenia od zachowania się jednej strony stosunku zobowiązaniowego (wierzyciela) przez dowolne przesuwanie jej przez niego w czasie jest niedopuszczalne z przyczyn zasadniczych, gdyż godziłoby w pewność obrotu i podważało cele instytucji przedawnienia roszczeń. Dodatkowo prowadziłoby do zanegowania bezspornego stanowiska, że przerwę biegu przedawnienia powoduje złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji, skoro w chwili jego składania zawieszenie to pozostawałoby aktualne z przyczyny nieprawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego. Z tych względów należy przyjąć, że zawieszenie biegu przedawnienia spowodowane wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności, kończy się z chwilą uwzględnienia przez sąd tego wniosku, zwłaszcza że postanowienie sądu w tym przedmiocie jest skuteczne z momentem jego wydania (art. 360 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.) (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC 2015 r., nr 12, poz. 137).

Powód złożył pozew w przedmiotowej sprawie dopiero w dniu 26 października 2015 r., a zatem po upływie 3 lat od uwzględnienia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Zawarcie umowy przelewu wierzytelności w żadnym razie nie może być traktowane jako zdarzenie skutkujące przerwaniem biegu przedawnienia, takiego skutku nie spowodowało wszczęcie postępowania egzekucyjnego umorzonego następnie na wniosek pierwotnego wierzyciela.

Ponadto należy zauważyć, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.) (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, Biul.SN 2016/6/10).

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń (np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005 r., nr 4, poz. 58, wyroki z dnia 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, OSNC - ZD 2013 r., nr 1, poz. 7, z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, OSP 2014 r., nr 6, poz. 60, z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, z dnia 22 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, z dnia 21 maja 2010 r., II CSK 614/09, z dnia 4 października 2012 r., I CSK 90/12 - nie publ.). Rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 k.p.c.), a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 lub 825 pkt 1 k.p.c. albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia (np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC 2015 r., nr 12, poz. 137, wyroki z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, OSP 2004 r., nr 11, poz. 141, z dnia 23 stycznia 2007 r., V CSK 386/07, z dnia 14 kwietnia 2011 r., IV CSK 439/11, z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 - nie publ.). Umorzenie postępowania z urzędu z powodu bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. powoduje, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczyna się na nowo. Jednak wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego

tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem (zob. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, Biul.SN 2016/6/10).

Z tych względów w oparciu o przywołane przepisy Sąd oddalił przedmiotowe powództwo.